

071 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

Gebraaide wante

'k Hoort 't m'n moeder nog zegge: "Je hèt wat te stelle mit zô 'n zwaarver." Die zwaarver was ik en azzie dan laeter naedenkt wat-jie aalemael uitgevoerd hèt, was t'r voor zô 'n verzuchting ok wel aale rede. Zô weet ik nog, dat 't nae 'n paor weke vorst, overdags was gaon dooie en daerdeur kwam d'r nogal wat waoter op 't ijs. Schetserije was dus afgelôope en azzie dan toch 't ijs op wou, nam-ie de prikslee. Zeker azzie zô 'n zwaarver was as ik, die dan ok nog een tik had om in de winter te gaon hengele. Die middag was ik mit m'n hengellatjie op m'n prikslee hêëlemael naer Wengerde gegaon. Daer sting een paol in een wak, zôdoende kon ik zonder veddere moeite m'n geluk perbere. Lae 'k nou nae 'n pôôsie stillechies gezete te hebbe, zô 'n grôôte kanjer vange dà 'k van de schrik en d'n haost, de uit 't ijs gehakte schol over m'n wante schoof.

Nou vergeet ik nog te zegge, dat 't toe midde in d'n oorlog was en aale eteswaere op de bon wazze. Mit zô 'n grôôte ploeg as wij thuis wazze, was dat 'n meevaaltie. Ik netuurlijk zô grôôs as 'n aop as 'n raozende naer huis. Toe 'k thuis kwam zeeje ze: "Dà 's fijn zô 'n grôôte vis, maor waer zijn je nieuwe wante?" Ik: "Wante, wante?" Moeder schoot deur die onnôozele vraeg vâ mijn zô uit d'r slof, dat ze d'r aage nie meer in kon houwe. "Dat hê-je nou mit zô 'n zwaarver, komt bekant nooit op tijd thuis en deuze keer niet deur 't ijs gezakt, maor z'n wante kwijt. Gaon zoeke blikkaoters jong, hê 'k ze daer voor gebreeje?"

Ik 't hêële end weer trug en beljaot daer lagge ze gelukkig nog. 'k Mos 't mit m'n klomp perbere, om de schol d'r af te trappe, want 't begon weer te vrieze en 't wier al aerdig donker. Blij mè m'n wante ging ik langs de Wengserse steegt weer trug. De wind zong zachies deur de tillefoondraeje langs de steegt, de sterre en 't maontjie schene helder. Azzie d'r stil naer luitsterde en keek, voelde je dat d'n hemel zôô hêôg was. Dat was zô mooi, dat-jie d'r van binnene eerbiedig van wier. Waarm van 't harde lôope kwam ik thuis, waer 't naer mijn gevoel snik- en snikhêët was. 's Aeves wier de kachel- ok al voor 't ete koke- flink opgestookt mit hout. Dat was van de grôôte kestanjebôôm, die bij ons achter 't huis sting. Die hèt 't lôôjchie motte legge, omdat 'r gêên kole meer wazze.

De grôôtste teleurstelling kwam trouwes nog. 'k Hoopte dat 'r nog wat te ete zou zijn, want mit zô 'n grôôte ploeg flinke eters mos-ie zurge, dat-jie op tijd was, aandere vong-ie d'n hond in de pot. (wat mijn dikkels is overkomme) Niks d'r van, want ze wazze nog bôôs en ik mos zonder ete rechtdeur naer bed. 't Leste wâ 'k zag, was dat ze m'n wante te drôôge honge. 's Oches hà 'k zôas te begrije nogal trek in m'n brôôd mit bietestroop, dà kâ-je denke. Moeder liep mor om me heen te dretele en toe 'k vroeg, waer m'n wante wazze, omdat ik nog 'n hortie wou gaon priksleeje, kwam d'n aop uit de mouw. 's Aeves had vaoder de koppiesdoek over m'n wante hene op de kop van de kachel te drôôge gehonge. Toe ze dien doek weer nôôdig hadde, zijn m'n wante op d'n hêëte plaet van de kachel gevaale. Weg wante!! Ik harstikke nijg: "Bin ik daer voor guns en trug naer Wengerde gegaon?" Toe wier ik weer stil, want m'n moeder begon te schrette en zee: "Hê 'k daer voor wekelang van resies wol je wante zitte braaie?" Ik bin mor zachies d'n hort op gegaon.

